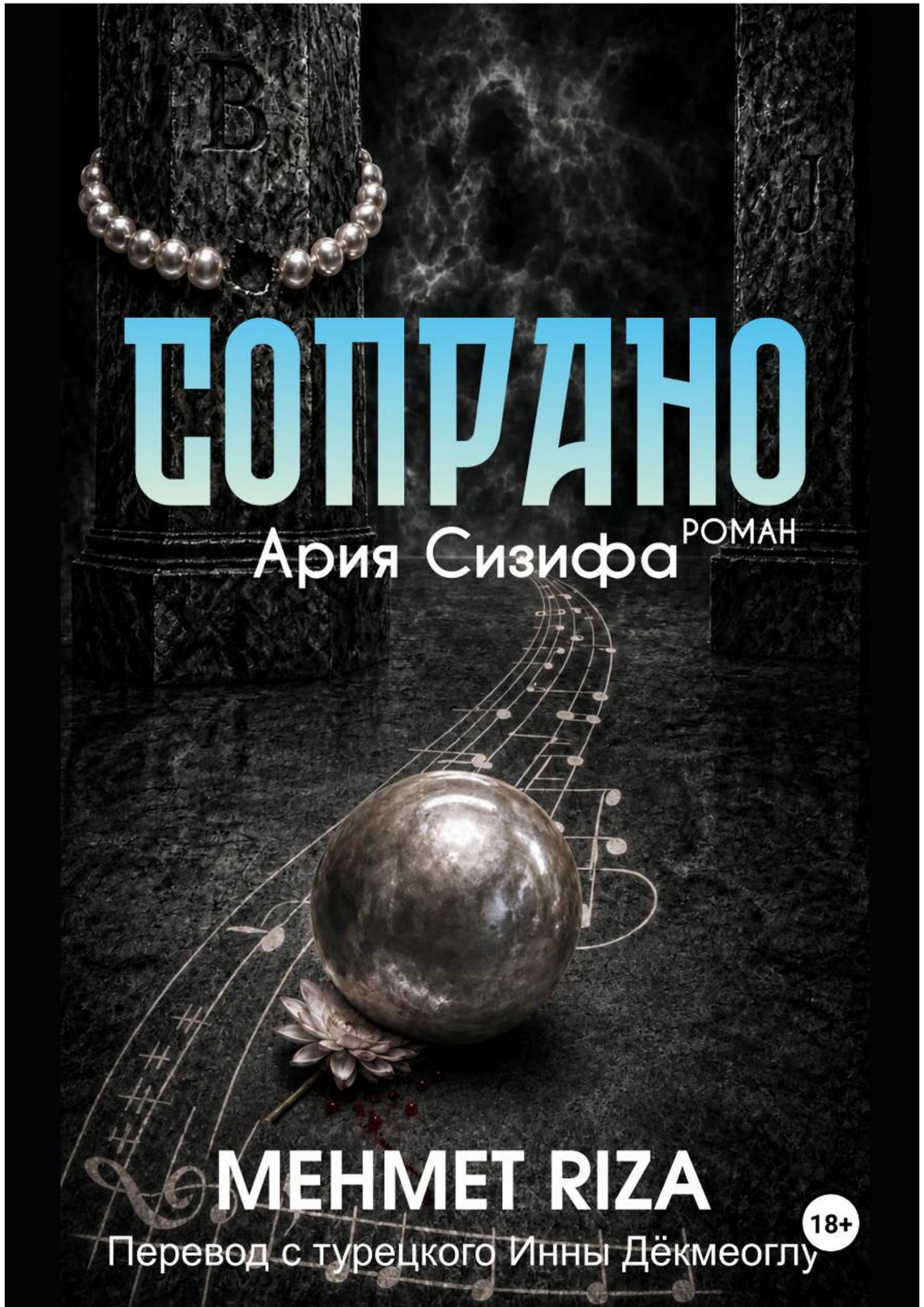

СОПРАНО

Ария Сизифа ^{РОМАН}

МЕХМЕТ RIZA

Перевод с турецкого Инны Дёкмеоглу

18+

МЕHMET RIZA
СОПРАНО . Ария Сизифа

«Автор»

2026

RIZA M.

СОПРАНО . Ария Сизифа / М. RIZA — «Автор», 2026

Драма примадонны глазами международного оперного критика На пути молодой сопрано Нилюфер — не только сцены мечты, но и люди, решающие, кому суждено на них оказаться. Во главе их стоит Тезджан Айкол — человек, который, несмотря на отсутствие таланта, создал в мире оперы систему власти и распоряжается чужими судьбами. Путь Нилюфер из Анкары в Москву и на крупнейшие сцены Европы сопровождается взлётом её голоса и ростом цены успеха. Став примадонной, которой рукоплещет мир, она остаётся женщиной, измученной прошлым и теряющей связь с реальностью. Любовь двух страстно привязанных к ней мужчин стирает грань между желанием защитить и стремлением обладать. В тени эзотерических структур искусство переплетается с властью, а борьба за влияние становится частью политического разрушения. «Сопрано. Ария Сизифа» — редкий роман, где опера предстаёт не декорацией, а самостоятельным миром. Искусство, власть, страсть, тайные структуры и хрупкая связь сознания с реальностью сливаются здесь воедино.

© RIZA M., 2026

© Автор, 2026

Содержание

Bölüm 1

5

МЕHMET RIZA

СОПРАНО . Ария Сизифа

Бölüm 1

Unutuşun Şifresi

Devasa binaların her yeri kapladığı, adeta yabani ot gibi biten bir şehirde, bahar akşamı gökyüzünü kaplayan ağır bulutlarla kararmıştı. Akşam trafiği boğucuydu. Kapı zilini çalmadan önce Nilüfer, caddede sürünerek ilerleyen sonsuz araç kuyruğuna bir kez daha baktı. Bu çirkin insan ve bina yığını içinde, kimseye anlatamadığı acıyı haykırmak istedi. Gözyaşlarını koluyla sildi. Düşünceler Nilüfer'i içten içe kemiriyordu. Özgür ruhlu doğası köşeye sıkıştırılmıştı. Titreyen parmaklarıyla tekrar kapı zilini aradı. Ve yine, içindeki hüznü bir ses onu durdurdu; eli yarı yolda kaldı. O anda, geçmişine dair tüm korkular bir kasırga gibi zihnini kasıp kavurdu... Ve yaşadığı her şeyi, ailesini unutma umutları ne kadar paramparça olursa, babasının görüntüsü o kadar netleşti... Kendini neredeyse bir Yahuda gibi hissetti, sanki ailesinden miras aldığı değerler dünyasına ihanet etmiş gibiydi. Daha önce de benzer bir korku yaşamıştı: konservatuvar yıllarında, babasının onu reddettiğini öğrendiğinde.

Şimdi geçmiş, donmuş bir kare gibi gözlerinin önünde duruyordu. Taşra kasabasındaki kasvetli hayatını terk ettiğinden beri şansızdı. Yedi yıl önce, babası konservatuvarda okumasına karşı çıktığı için evden kaçmıştı. Ve o yedi yıl boyunca hayatını müzikle birleştirmeyi özlemişti. Güzel bir sesi vardı. Çocukken bile, renksiz kasabada şarkılarla hayatını aydınlatmayı öğrenmişti. Büyüdükçe gerçek bir güzelliğe büründü ve melodik sesi her zaman genç erkeklerin dikkatini çekti. Kadınlığı uzun zamandır bitmek bilmeyen ev işlerine indirgenmiş olan annesi, kızının müzik okumak istediğini babasına söylediğinde, babası ona şarkı söylemeyi yasakladı. Nilüfer'in dünyası yıkıldı; sanki güneş doğmayı bırakmıştı. Kararını verdiğinde on yedi yaşındaydı. Gizlice konservatuvar giriş sınavını geçerek evden kaçtı. Müziksiz bir gelecek ona imkansız görünüyordu.

Nilüfer, binanın önünde dolaştıktan sonra çiçek tarhlarıyla çevrili bir banka oturdu. Geçmişle olan son bağlarını koparmak istercesine kapı zilini çalmak istiyordu. Ancak çelişkilerin yükü çocukluğundan beri peşini bırakmamış ve şimdi yine onu yarı yolda durmaya zorlamıştı. Buraya gelirken, geçmiş hayatından kurtulmaya, ardındaki tüm köprüleri yakmaya kararlıydı. Yalnız ve kaybolmuş bir halde, gözlerini karanlık gökyüzüne kaldırdı. Sonra deniz kabuğu şeklinde ultra modern binaya döndü. Onu buraya getiren gerçeği kabullenmeye çalıştı.

Konservatuvardan mezun olduktan sonra, Desdemona, Bolena, Leonora ve Lady Macbeth rollerini zahmetsizce, sanki oyun oynarcasına söyleyebiliyor, orkestra yükseldiğinde veya fortissimo çaldığında bile orkestrayı kolayca bastırabiliyordu. Dramatik bir tınıya ve eşsiz bir şeffaflığa sahip esnek bir sesi vardı. Yetenekli olduğunu biliyordu ve bu ona hayal kurma imkanı veriyordu: İşte oradaydı, muhteşem akustiğe sahip Metropolitan Opera sahnesinde şarkı söyleyen bir Türk incisi, sesi New York şehrinin Bronx'undan Staten Island'ına kadar yankılanıyordu. Ya da Thomas Adès'in operalarındaki en karmaşık koloratura rollerinin stratosferik notalarını dünyaya nasıl gösterdiğini... Ama opera giriş sınavlarında hayal kırıklığı onu bekliyordu: Saf yeteneği, kabul komitesi karşısında güçsüz kaldı.

Parasız kalan Nilüfer, barlarda sahne almaya başladı. Saf sesiyle, klasik caz ve tangodan halk müziğine ve fadoya kadar her şeyi seslendirerek ¹ sıradan müşterileri hızla müdavimlere dönüştürdü, ancak her seferinde kibar bir bahaneyle geri çevrildi. Neden hiçbir yerde iş bulamıyordu?

¹ Фаду (порт. fado) - португальский музыкальный (исторически также танцевальный) жанр

Nilüfer anlamıyordu. Soğuktan titrer gibi ürperdi. Elini cebine attı ve parmakları üzerinde bir adres yazılı bir kağıt parçasına takıldı. Sanki bir sisin içindeymiş gibi okumaya başladı. Evet, o adres. Nilüfer karanlıkta parlayan binaya uzun uzun baktı ve o anda rastgele bir yoldan geçen kişinin saygısız bakışlarını hissetti. Biraz utanarak dizlerini paltosunun eteğiyle örttü. Çiselemeye başlayınca tereddütle kaldırımda yürümeye başladı. Önünden akan hayat akışı, tuhaf ve çılgın bir tiyatro gösterisine benziyordu. İnsanların kasvetli yüzleri, hayatlarının tüm ağırlığını yansıtıyor gibiydi. Nilüfer, boş gözlerle yoldan geçenleri izlerken, zihninde geçmişin acı dolu sayfalarını karıştırmaya devam etti.

Mezuniyetinden kısa bir süre önce orkestra şefliği bölümünden gelen iğrenç bir teklifi reddettiğinden beri şanssızlık peşini bırakmamıştı. Üç yıl boyunca bulabildiği her işte çalışmış, inanılmaz bir çaba sarf etmişti, ancak ailesinin desteği olmadan işler zordu. Kalbi, aklının çoktan kabul ettiği şeye son ana kadar direndi, ama sonunda kırılan gururu onu buraya getirdi. Erkek arkadaşına hiçbir şey söylemedi ve evde hazırlandı. Parlak safir bir elbise giydi, saçlarını şekillendirdi ve birdenbire, rüzgarın taşıdığı bir tüy gibi oradaydı. Kapı zilini çalarsa, opera dünyasının kapıları önünde açılacaktı. Ve belki de bu, hayalini kurduğu şöhrete doğru atılan ilk adım olacaktı. Ama yarın sabah, babası yaşında bir öğretmeninin kollarında uyanmak ve kendi yatağında kariyer fırsatı bulmak nasıl bir şey olurdu?

Durumunu her açıdan değerlendirdi ve opera şarkıcısı olamayabileceği düşüncesi onu tekrar tekrar acıttı. Kaderin onun için hazırladığı şeyden daha fazlasına layık olduğunu düşünüyordu. İstemsizce deniz kabuğu şeklindeki binadan uzaklaştığını fark ettiğinde, kaderin ona verdiği tek şansı boşa harcadığını anlayarak adımlarını yavaşlattı. Düşünceleri tamamen karışmıştı. Artık kornaları duymuyor, insanların yüzlerini görmüyordu. Geçmişinin, boş hayatının intikamını almalı ve ondan alınanları geri almalıydı. Kendinden tiksinererek geri döndü, binaya yaklaştı ve başka hiçbir şey düşünmemeye çalışarak kapı zilini çaldı. Sanki biri onu bekliyormuş gibi beklenmedik derecede dostça bir ses duydu: "Asansör kodu 9-7-3-1-1." Konuşan kişi, elbette, onu kamerada görmüştü. Nilüfer'in aklından kısa bir süreliğine fikrini değiştirme düşüncesi geçse de, bunu hemen reddetti. Açılan kapılardan içeri adım attığında, kendini garip bir odada buldu. Duvarlar ve tavan tamamen aynalarla kaplıydı; içeride kapı veya merdiven yoktu. Arkasından kapanan kapıdan başka hiçbir şey yoktu—bir asansördeydi. İki kamera ışığı aynalı duvarlardan birine yansıyor. Nilüfer geçmişten parlak, sıcak bir anıya çok ihtiyaç duyuyordu. Annesine duyduğu özlem, kız kardeşine duyduğu sevgi... Ama sonra babasının görüntüsü zihninde belirdi ve boğazı düğümlendi. "Hayır!" diye hırıltılı bir şekilde nefes verdi. Memleketine dönemezdi; yenilgiyi kabul etmişti. Düğmeleri neredeyse kıracak kadar çılgıncasına şifreyi girmeye başladı. 9-7-3-1-1. Asansör hareket ettiği andan itibaren gece başladı, hayallerine yeni bir hayat nefesi verdi. Asansör onu yukarı doğru kaldırdı.

Uzun birkaç saniye geçti ve sonra kapılar açıldı. Kendini insanlarla dolu, loş bir odada buldu. Dikkatlice karanlığa baktı. Sahneye spot ışıkları yerleştirilmişti; ışık ve gölge arasında, yarı çıplak bir erkek ve bir kadın dans ediyordu ve onları bale dansçıları sandı. Bir avcıyı koklayan bir hayvanın temkinliliğiyle öne doğru bir adım attı. Ama sonra kimsenin umursamadığını fark etti ve bakışları rahatladı. "Cennet Ağlıyor" şarkısı hafifçe çalıyordu. Şarkıyı biliyordu, uzun zamandır bilinen bir blues klasığıydı. Gitar² soloları teknik olarak basit olsa da, her zaman sözlerinden daha derinden ruhuna dokunuyordu. Melodi onda bir tür iç karartıcı hüznü uyandırıyor. Oturduğu yerde kalarak etrafına bakındı, tanıdığı biri olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Gökyüzü ağlıyor. Gökyüzü ağlıyor. Gözyaşları sokaklardan aşağı akıyor. Bebeğimi arıyorum. Nerede olabilir ki ?

Arkasından biri mırıldanmaya başladı ve ensesinde bir nefes hissetti. Döndü. Eski sınıf arkadaşı Alper ile yüz yüze geldi. Ona duyduğu öfke ve utanç arasında kalmış, ne yapacağını bilemiyordu. Bakışları merakı ele veriyordu; Nilüfer'i burada, bu evde görmek onu açıkça şaşırtmıştı. Sessizlik

² Имеется в виду песня Элмора Джеймса «The Sky Is Crying»

uzadıkça, Nilüfer açıklamaya karar verdi: "Öğretmen Tezcan beni davet etti." Alper sinsi bir gülümsemeyle başını salladı. Ona sorular yağdırdı. Cevap vermemeye çalışan Nilüfer, sahnenin etrafındaki insanlara baktı. Zaman zaman kahkahalar yükseliyor, müzik erkeklerin baştan çıkarıcı sözlerini ve kadınların uyuşuk bakışlarını bastırıyordu. Bazıları karanlık köşelerde, yakıcı bir arzuyla öpüşüyordu.

Alper, biraz uzaktaki boş sandalyeleri işaret etti. Nilüfer, kısa bir tereddüitten sonra, onun nazik ısrarına boyun eğdi. Ancak, arkasına yaslanmadan, sanki bir anlığına oturuyormuş gibi sandalyeye oturdu. Sürekli yeni konuşma konuları bulan Alper'i dinlemekten kaçınmak için, loş odayı dikkatlice incelemeye başladı. İki parlak renkli bitki—straelitzia—gri tonların hakim olduğu retro iç mekana ferahlık katıyordu. Tablolar, ahşabı taklit eden mükemmel cilalı fayanslar ve dağınık heykeller—her şey dikkat çekiyordu. Nilüfer daha önce hiç bu kadar lüks görmemişti. Renkli gölgeler oyununda heykeller sessiz misafirler gibi görünüyordu. Özellikle bir heykel dikkatini çekti: önünde diz çökmüş bir adamı saçından yakalayan, diğer elinde kılıçla başını kesen bir kadın. Alper, Nilüfer'in heykele baktığını fark edince, ona Judith ve Holofernes'in hikayesini anlatmaya başladı. Dul bir Yahudi kadını olan Judith, halkını Asurlulardan kurtarmak isteyerek Kral Holofernes'i baştan çıkardı ve sonra öldürdü.

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"Bir gün, Öğretmen Tezcan Litvanyalı kız arkadaşını buraya getirdi ve kız, isimlerinin benzerliğinden dolayı olay çıkardı. Adı Judita'ydı ve bu bir şekilde onda kıskançlık uyandırdı. Adının kasten anıldığını iddia etti ve uzun süre heykele küfretti ve bağırdı. Tam bir trajikomediydi!"

Salondaki sesler kesilir kesilmez Alper kahkaha atmaya başladı ve tüm gözler ona çevrildi. Nilüfer nefesini tuttu, sanki bir heykele dönüşmüş gibiydi. Bu yoğun bakışlar altında nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Şimdi ne olacaktı? Neyse ki piyano tekrar çalmaya başladı ve Nilüfer rahatladı. Tamamen rahatlamak üzereyken, karanlıkta yavaşça kendisine yaklaşan bir gölge fark etti. Işık figürün arkasından vuruyordu, bu yüzden yüzünü göremiyordu. Bakışları, boşlukta iki kuğu gibi süzülen beyaz eldivenlere kilitlenmişti. Karanlıktaki adam ellerini ona doğru uzattığında, Nilüfer önce parfümünün kokusunu aldı. Ve o anda, o kokuyla uyanan uzun zamandır içinde saklı bir korku yeniden canlandı. Çekingen bir tereddütle, Tezcan Aykol'un uzattığı eli tuttu ve donuk bakışlarıyla onu spot ışıklarıyla aydınlatılmış sahneye doğru takip etti. Uzun ve kalın altın sarısı saçlarının dalgaları altında, Nilüfer'in göğsü heyecanla inip kalkıyordu.

Piyanist, Chopin'in geniş arpejlerle dolu etüdünü olağanüstü bir tutkuyla çalarken parmakları donup kaldı. Ateş çukurundan yükselen alevler, heykeller ve resimler üzerinde karmaşık bir şekilde iç içe geçmiş gölgeler ve şekiller oluşturuyordu. Lazer ışığı, sarhoş bir dansla Nilüfer'in başını döndürüyor, alevlerin kızıl yansımaları onu bir güneş tanrıçasına dönüştürüyordu. Kendisine yöneltilen bakışlardan utanarak başını öğretmeninin omzuna yasladı. Ve o anda garip bir huzur hissetti. Tüm ışıklar aniden aynı anda parladığında, kurşuni gri gözlerini istemsizce kısıtı. Yüzünde şaşkınlık vardı.

Tezcan Aykol, orada bulunanları çekingen bir şekilde başını sallayarak selamlarken, Nilüfer konservatuvar öğretmenlerini ve birkaç opera şarkıcısını tanıdı. Aralarında opera seçme komitesinin başkanlığını yapan vokal koçu Julide de vardı. Onun sert kişiliği Nilüfer'i her zaman güvensiz hissettirmişti. Gözleri buluştuğunda Nilüfer'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Göğsünü sıkıştıran endişeyi atmaya çalışarak bakışlarını kaçırdı. O, bu karmaşık duygularıyla boğuşurken, Tezcan Aykol'un buyurgan sesi salonda yankılandı.

"Nilüfer Bingöl eski öğrencimdir, lütfen onu sevin ve değer verin. Yeteneği daha öğrenim hayatındayken bile dikkatimi çekmişti. Konservatuvardan mezun olduktan sonra benim gözetimim altında çalışmalarına devam etti ve Avrupa'da aranan bir soprano oldu, en önemli rolleri seslendirdi. Sahneye yakışır güzelliği ve ilk bakışta insanı büyüleyen gözleriyle..."

Nilüfer'in içi çöktü; artık savunmasızdı. Sakinliğini korumak için salonu tekrar dikkatlice incelemeye başladı. Şehrin ışıkları, terası salondan ayıran yüksek kemerli pencerelerden içeri

süzülüyordu. Sanki bu ev, içinde bir zamanlar gerçekleşmiş tüm olayların kanıtlarını barındırıyordu. Şimdi ışıklar çılginca yanıp sönüyordu. Kırmızı, mor ve sarı lazerler duvarlardan tavana doğru fırlıyor, zeminde süzülüyor ve insanların yüzlerini okşayarak sürekli bir hareket hissi yaratıyordu. Sese duyarlı lambalar bir sonraki sözleri beklerken donup kalmıştı, Nilüfer'in kalbi çılginca çarpıyordu. Artık hiçbir şey duymuyordu. Etrafında ne ışık ne de karanlık vardı; başka bir şey, daha büyük bir şey vardı. Bu yeni büyüğü parıltıda, antika eşyalar aynı anda hem rahatsız edici hem de yatıştırıcı bir izlenim yaratıyordu.

Dudaklarının kenarında donmuş bir gülümsemeyle Tezcan Aykol, Nilüfer'e baktı ve Nilüfer ürperdi. Oda artık tamamen sessizdi, sadece şöminenin rahatlatıcı çıtırtısı duyuluyordu. Gerçek bir İtalya hayranı olan Tezcan Aykol, evinin tasarımında, malzeme seçiminden tasarım çizgilerine kadar hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Rafine, sofistike bir lüks için çabaladı ve aşırıya olan sevgisini doğal, rahat bir tarzın altında gizlemeyi başardı. Oturma odasındaki sığ havuzdan sular, bir dere gibi terastaki havuza akıyordu. Işığın yoğunluğu, buraya gelen herkesin limbik sistemini uyarmak için tam olarak ayarlanmış gibiydi. Alt havuzun yüzeyi yıldızlı gökyüzünü yansıtıyor, yılın herhangi bir zamanında burada yüzülebileceği izlenimini yaratıyordu. Loş ışıklandırma, Nilüfer'in cazibesini vurguluyordu: süt beyazı omuzları, altın sarısı dalgalı saçları, elbisesinin parlak mavi askılarının üzerinden dökülüyordu. Güzelliği, şaşırtıcı bir şekilde çekicilik ve masumiyetin birleşimiydi: iri gözler, dolgun kırmızı dudaklar, belirgin bir çene ve hafifçe kalkık bir burun. Şüphesiz herkesin dikkatini çekiyordu.

Tezcan Aykol, koyu kurşuni maviden açık, puslu bir tona kadar değişen gri gözlerinden çok etkilendiğini gizlemedi. Ona göre Nilüfer'in gözleri, soğuk bir fırtına gibi insanın ruhunun derinliklerine işleyen türdendi. Öfkelendiğinde mavi kıvılcımlarla, sevinçte ise yeşile bürünerek izleyenlerde vahşi, boyun eğmez bir güç hissi uyandırıyor. Öğretmene göre, olağanüstü güzelliğinin sırrı tam olarak gözlerindeydi. Tezcan Aykol sessiz kaldı ve sessizliği kelimelerden daha ağır basıyordu; varlığı odayı adeta ele geçirmiş, herkesin Nilüfer'e hayran kalmasını, tüm gözlerin onun gözlerine çevrilmesini istiyordu. İsteddiği etkiyi yarattığından emin olduktan sonra boğazını temizledi, ciddi bir ifade takındı ve konuyu değiştirdi.

"Önümüzdeki günlerin gergin geçeceğini hepimiz biliyoruz. Cumhurbaşkanı Tarık Ziya ve gelenekçi partisi sanatı aşağılıyor, sanatçıları yabancı olarak damgalıyor; bizi havasız ve ışıksız, sert bir gelecek bekliyor. Bu durum gerçekten korkutucu. Bu ülkede on bir yıl opera genel müdürlüğü yapmış biri olarak, hayatım boyunca bu dar görüşlü zihinlerle, adeta bir ağa dolanmış gibi mücadele ettim. Aralarında bulunarak onlara karşı sesimi yükselttim... Bu duyguyu tarif etmek zor; insanın kendini açığa vurmaktan yaşamasını gerektiriyor. Görev yıllarımda, bundan bahsetmek bile çok tehlikeliydi. Günümüz politikacıları yapay olarak yaratılan acılara bayılıyor; bu onlara kitlelerin alkışını kazandırıyor, ancak sanatçılardan da aptal seçmenlerden olduğu kadar nefret ediyorlar."

Konuklar, onaylarını ifade etmek isteyerek uzun süre alkışladılar.

"Sanat, fikir ve tutkunun birleşimidir. Bu nedenle hoşgörüsüzlük ortaya çıkar: Fikirler kendi başlarına zararsızdır, ancak sahneye taşındıklarında histeriye benzer bir hal alırlar. Dolayısıyla, tüm modern fikirler çarpıtılır ve yok edilir. Bu konuda saatlerce konuşabilirsiniz, ama hiçbir şey değişmeyecektir."

Ardından Nilüfer'e dönerek ve hayran bakışlarını gizlemeden, övgü dolu konuşmasına devam etti:

"Nilüfer, operamızda yeni bir dönemi başlatacak yükselen bir yıldız. O kadar güzel ki, asil duruşu sahneyi aydınlatabiliyor ve yeteneğini çok daha yüksek bir seviyeye taşıma potansiyeline sahip; muhteşem bir soprano."

Nilüfer duyduklarından dolayı bembeyaz kesilmiş bir halde sahnede donakaldı. Tezcan'a baktı, bakışları "Yeter artık yalan!" der gibiydi. Öğretmenin sözleri ne kadar akıl almaz olsa da, o kadar inandırıcı bir şekilde söylemişti ki herkes ona inanmaya hazır. Nilüfer'in bakışları adeta susmasını

yalvarıyordu. Gerçeğin ortaya çıktığında, tüm bu insanların gözünde alay konusu olacağından emindi. Neyse ki, Tezcan Aykol, sanki onun sıkıntısını hissetmiş gibi, konuşmasını uzatmadı.

"Ona sekizinci bölüm kapsamında yer teklif etmeme rağmen, Nilüfer düzenli olarak sınava girmekte ısrar etti. Böylesine dürüst ve kendine güvenen bir sanatçıya hayranım."

Bütün salon alkışladı ve Nilüfer, tahtaya tutturulmuş bir kağıt parçası kadar önemsiz hissetti. Artık ne yaparsa yapsın, herkes ondan daha fazlasını bekleyecekti. Yeteneği olup olmaması önemli değildi. Bundan sonra, üzerine yüklenen yükü taşımak onun göreviydi. Ama emindi ki, bir gün tahtadan iğne çekilecek ve etrafındakilerin ayaklarının dibine düşecekti. Piyano tekrar çalmaya başladığında, Nilüfer sessizce dua etti: "Keşke biri beni kurtarsa!" Salonda Nilüfer'in yeteneğini o anda test etmek isteyenler vardı, ancak Tezcan, sınavdan önce sesini zorlamaması gerektiğini söyleyerek onları vazgeçirdi. Sonra kayıtsızca ayrıldı ve masalardan birine oturdu, sanki bir dakika önce övgüler yağdırdığı Nilüfer onun için hiç önemli değilmiş gibi. Nilüfer, birçok insanın dikkatli bakışları altında yalnız kaldı. Sorularına nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Alper kolundan tutup onu sahnedan indirdiğinde, kadın rahat bir nefes aldı.

"Neydi o?"

Kafası karışmıştı. Bir yandan Öğretmen Tezcan'ın bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyordu, diğer yandan kalabalığın yoğun ilgisi onu bunaltmıştı. Nilüfer evden ayrılmak istiyordu, ancak Alper bir kez daha endişelenmemesini söyledi ve yavaş yavaş kararlılığı zayıfladı. Sanki ince bir sis perdesi iradesini sarmıştı. Alper cevap alamayınca, "İçecek ister misin?" diye sordu. Nilüfer ona boş boş baktı, bu yüzden Alper, "Alkol gerginliği azaltır," diye ekledi.

"Hayır, alkol almayacağım!"

"Bu resepsiyonun senin şerefine düzenlendiğinin farkında mısın? Kendine bir bak, gülümsemiyorsun bile..."

Nilüfer sessiz kaldı ve Alper ayrıldı, kısa bir süre sonra iki bardakla geri döndü. Bardaklardan birini Nilüfer'in önüne koyduğunda, Nilüfer yine Judith ve Holofernes'i tasvir eden heykele dalmıştı. Onu rahatlatmak için Alper, limonlu soda getirdiğini söyledi. Nilüfer bardağa şüpheyle baktığında, Alper ikna etmeye devam etti:

"Tüm opera şarkıcılarının en büyük dileği bu salona davet edilmektir. Eğer şansları olsaydı, her biri bunun için dünyadaki her şeyini verirdi. Ve siz, burada olmanın ne kadar büyük bir şans olduğunun farkında bile değilsiniz!"

"Öğretmen Tezcan neden yalan söyledi?"

"Söylediği her şey doğru."

Nilüfer, Alper'in ne demek istediğini anlamadı ve odaya şöyle bir göz gezdirdi. Kimisi eğleniyordu, kimisi sohbet ediyordu, kimisi de sanki hiç ayrılmayı düşünmüyormuş gibi içki içiyordu. Belki de her şey öğretmenin planladığı gibi gitmiyordu. Alper masadan bir bardak alıp ona uzattığında artık itiraz etmedi. İçerken bakışları tek bir noktaya odaklanmıştı. Kısa bir düşünme anından sonra nihayet itiraz etti:

"Ama anlamıyorum! Üç yıldır opera sınavlarını geçmeye çalıştığımı, zar zor geçindiğimi, bulabildiğim her işte çalıştığımı bilmiyorlar mı?" Sesi boğuktu, sanki bir karşılık bekliyordu ve Alper'e döndü.

"Operaya giremeyeceğime zaten inanmıştım. Umudumu çoktan kaybetmiştim..."

"Sanat söz konusu olduğunda, Tezcan Aykol'un otoritesi sarsılmazdır. Yarın tüm gazeteler, haber ajansları, televizyon ekipleri, tüm tiyatro ve opera camiası... Hatta politikacılar bile kolayca bu abartıya kapılacak. Üstat Tezcan'ın büyümesine kapılmış bu boş laf edenler de çok iyi biliyorlar: Sanatın tek bir gerçeği olamaz, tıpkı ülkemizde tek bir hakikat görüşü olamayacağı gibi..."

"Gerçekte neler olup bittiğini kimse görmüyor mu?"

"Öğretmen Tezcan'ın sözü kanundur. Buradaki herkes yarın yurt dışından gelen başarılı şarkıcıdan bahsedecek. Bugün sizi görmezden gelenler yarın sizi alkışlayacak. Bu, hiçbir şeyin

değiştiremeyeceği bir gerçektir. Tıpkı şu an karşınızda gördüğünüz insanlarla aynı çevreye ait olacağınız gerçeği gibi..."

"Gerçekten her yalana inanmaya hazırlar mı?"

"Dinleyin! Opera dünyasında mutlu insan yok. Gerçeklikten kopuksanız, bir yalana inanmayı seçersiniz. Halkın bir opera şarkıcısının hayatının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve opera şarkıcıları da ifşa edilmek istemiyorlar. Çünkü mahremiyetlerine çok önem veriyorlar. Her fırsatta eserlerini en parlak renklerle boyayıp yüksek sanat olarak sunmayı seviyorlar. Ama bu dokunulmazlık zırrı, tek bir kişinin sözleriyle delinebilir." Duraksayarak Tezcan'ı aramaya başladı. Onu bulunca devam etti: "Parmakla işaret ettiği kişi bir kaideye oturtulacaktır. Ve unutmayın ki, operada yetenekli sanatçılar hak ettikleri gibi sevilmiyorlar. Opera şarkıcıları kendilerinden bile nefret ediyorlar, öyleyse başkalarını nasıl anlayabilirler ki?"

"Ama neden?"

"Kıskançlıktan..."

Alper boş bardağını doldurmak için ayağa kalktı. Nilüfer onu izledi. Sendellemek için kısa adımlarla yürüdü. Belli ki sarhoştı. Konservatuvardan mezun olduktan sonra uzun zamandır birbirlerini görmemişlerdi. Alper, herkesi şaşırtarak opera sınavını beklenmedik bir şekilde geçmişti. Üç yıldır koroda yer alıyordu ama hiç sahneye çıkmamıştı. Yine de düzenli bir gelir elde etmiş, asil bir tavır kazanmış ve herkesin isteyeceği türden bir çevre edinmişti. Mezuniyetinden on ay sonra FB barda "Bana Yolu Gösterdin"i sahnelediğinde, bir grup genç onu çılginca alkışlamaya başladı. Performansının mükemmelliğinden ve trompet sesini taklit ederek doğaçlamalarda sesini kullanma biçiminden etkilenmiş olabileceklerini düşündü. Alkışlar ve ısıklar aralıksız devam etti ve Nilüfer arkasını döndüğünde Alper'i hemen tanıdı. Şaşırmıştı. Gösterinin ardından eski arkadaşlarına yaklaştı ve Alper onu çevresindeki herkese durmadan övdü. Sonraki günlerde sürekli olarak onunla görüşmek için bahane aradı. En yoğun günlerde bile aradı ve ilgisini göstermekten asla vazgeçmedi.

Alper geri döndü ve sandalyesine yığıldı. Bardağını tek nefeste bitirdi. Dizleri, keman, çello ve piyanonun ritmine uymayan bir şekilde sürekli seğiriyordu. Neşeli mi yoksa gergin mi olduğu bile belli değildi. O anda Nilüfer, içinde başka bir kişiliğin yaşadığını ve buradaki varlığına tamamen farklı bir anlam yüklediğini fark etti. Operaya gitme umudu bile artık ona aynı heyecanı vermiyordu. Sanki sonu bilinmeyen bir maceraya sürüklenmişti. Tezcan'ın evindeki ilk andan itibaren, sadece bu içsel kopukluk pahasına tutunmuştu. Ama hayır! Ruhunu mahvedecek bir hayale teslim olmamalıydı. Her şeyden çok opera dünyasının bir parçası olmayı arzulayan Nilüfer, sonunda bundan vazgeçme gücünü bulacaktı. Her zaman olduğu gibi, tanıdık, sakın sessizliğe ihtiyacı vardı. Neredeyse gazı kaçmış olan sodasını bitirdi ve ayrılmaya karar verdi.

Yeni bir günün ışığı, Beethoven'ın Dokuzuncu Senfonisi'nin sesleriyle birlikte Nilüfer'in yüzüne vurduğunda, başı daha önce hiç olmadığı kadar zonluyordu. Neşeli alt tonlarına rağmen kaynağı tespit edilemeyen müzik, bir kaos habercisi olarak bilinçaltına anında işledi. Hüzünlü notalar yavaşça kaybolurken, Nilüfer gözlerini açtı. Kocaman bir yatakta yatıyordu. Korkuyla battaniyenin kenarını kaldırdı ve çıplak olduğunu görünce içini bir anda çıldırttı. Yırtık iç çamaşırı yakındaydı. Korkuyla duvardan duvara, dolaptan makyaj masasına baktı. Cesaretini toplayıp acı vereceğini bilerek, o sisli gecedeki aklında kalan son görüntüden ne olduğunu yeniden canlandırmaya çalıştı. Ne kadar çok düşünürse, zihninin dipsiz bir karanlığa gömüldüğünü o kadar çok hissetti. Şimdi senfoninin akıcı notaları, scherzo'nun hızlı ritmiyle birleşerek alaycı, fırtınalı ve hatta öfkeli bir ton aldı. Dehşet içinde gözlerini kapattı. Şoktan bacaklarının bile felç olduğunu düşündü.

Dün Alper'le konuştukları her şeyi hatırladı. Alper'in sarhoş olduğundan emindi, ama kendisi içki içmemişti. İkisi de kalabalığın uzağında oturuyorlardı. Ayrılmaya karar verdiğini hatırladı. Ama sonra... Anılarını taradı, ama her yerde karanlıktan başka bir şey bulamadı. Şimdi Alper'in evinde miydi? Dün gecenin görüntüsü belli bir anda sona ermişti ve sonrasında gelen her şey simsiyah bir boşlukta kaybolmuştu. Başındaki ağrının suçluluk duygusunu unutturacağını umarak parmaklarını şakaklarına götürdü. Şimdi aklına gelen her şeyin en korkunç tahminiyle baş başa kalmıştı. Tekrar

etrafına baktı. Zarif tasarımlı yatak, tül cibinlik, ahşabın zarif beyaz tonu... Duvarlar, mobilyalar, zemin, tavan... Her şey bembeyazdı.

Panik içinde Nilüfer yataktan fırladı ve çıkış yolu aramaya başladı. Kapı bulamayınca umutsuzca odada volta atmaya başladı. Eğer bir çıkış yolu olsaydı, onu bulurdu. Umutsuzluğa kapılarak banyoya gitti ve yüzünü yıkadı. Başını kaldırdığında, bir başka çarpıcı gerçekle karşı karşıya kaldı. Dudağındaki uçuk önemsizdi; büyük olasılıkla korkudandı. Daha rahatsız edici olan ise dün orada olmayan boynundaki morluklardı. Durumunun tüm dehşeti Nilüfer'in aklına dank ettiğinde, yenilmiş gibi sendeledi. Gece konuşabilseydi, Nilüfer asi anılarının esiri olmazdı. Aceleyle kıyafetlerini aramaya başladı. Bu evden hemen ayrılması gerekiyordu. İç çamaşırlarını giydi, sonra köşede duran bir elbise buldu. Paltosunu yerden aldı. Tekrar kapıyı aramaya başladı ve bulamayınca öfkeyle etrafındaki her şeyi parçalamaya başladı. Parke zemine öfkeyle tekme attı ve eline geçen her şeyi fırlattı. Sonra, çaresizlik içinde pencereye koştu—bina çok yüksekti. O kadar yüksekti ki başı döndü ve duvara yaslandı. Ayakkabıları nerede olabiliirdi? Bakışları odanın içinde dolaştı, ta ki cebinden düşen bir kağıt parçasına takılana kadar. Adres... Önceki akşam Öğretmen Tezcan'ın evine neden geldiğini ve Alper'le ne konuştuğunu hatırlamaya başladı. Sadece belirsiz çağrışımlar ve zihnini bu kadar çok rahatsız eden o anı anlatan hiçbir şey yoktu. Bu içsel sessizliğe ruhundaki acı da eklenince, Nilüfer hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve gerçekten gözyaşlarına boğuldu.

Hışırta sesi duyunca nefesini tuttu ve dinledi. Duvarlardan biri açılıp asansör görüldüğünde şaşkınlıktan donakaldı. Kendi başına asla bulamazdı. Asansöre doğru sendeleyerek ilerlerken, hizmetçi kılığına girmiş bir kadın dışarı çıktı: "Maestro sizi bekliyor." O ana kadar Nilüfer, Öğretmen Tezcan'ın evinde kalma ihtimalini kabul etmemişti. Cevap vermedi, sadece hizmetçiye takip ederek asansöre bindi. Ne diyebilirdi ki? Kadının aksanı yabancı olduğunu açıkça belli ediyordu. Utangaç bir şekilde Nilüfer sadece "Bütün gece burada mıydınız?" diye sorabildi. Kadın soğukkanlılıkla bu sabah geldiğini söyledi. Bir daha konuşmadılar. Asansör durup kapılar açıldığında, kendini tamamen farklı bir evdeymiş gibi hissetti. Bir müzeye benziyordu, ancak koridorlar, bölmeler, odalara ayrılmış yerler yoktu. Hizmetçiye takip ederek Nilüfer mekanı keşfetti. Bu oda, uyandığı odanın aksine, retro bir tarzda dekore edilmişti. Antikalar ve küçük figürler rastgele yerleştirilmiş gibi görünse de, düzenlemeleri açıkça simetri ve zarif çizgiler yansıtıyordu. Kasıtlı bir dağınıklıkla yerleştirilmiş büyük mobilyalar, lüks ve kalite hissi yaratıyordu. Odaya hakim olan ferforje avize, koltukları, yastıkları, kanepeler, örtülerini ve lambrequinli perdeleri aydınlatarak ipek, kadife ve jakarın zarafetini vurguluyordu. Nilüfer, dün resepsiyonun yapıldığı evde değil, başka bir evde olduğundan emindi. Ama eğer Tezcan'ın evinde değilse, neredeydi?

Büyük salonun diğer ucuna kadar olan yürüyüş oldukça uzundu, ama sonunda Tezcan Aykol'u gördü. Sandalyede oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, düşünceli bir şekilde yere bakıyordu. Parmaklarının arasında tek bir puro tütüyordu. Öğretmen onların yaklaştığını fark edince, duruşunu değiştirmeden, ciddi bir ifadeyle hizmetçiye gitmesini emretti. Yalnız kaldıklarında, Nilüfer eski hocasının yüzüne, sanki bir yabancı görüyormuş gibi dikkatlice baktı. Baş, küçük ve narin vücuduna uymuyordu. Geniş alnı, patlıcan gibi bir buruna doğru pürüzsüz, kesintisiz bir çizgi halinde uzanıyordu. Dudaklarının çizgisi, uzlaşmaz bir sertliği ortaya koyuyordu. Kırıksık teninin ve boyalı saçlarının ardında, yaşlılığa karşı inatçı bir direnç olduğu açıktı. Yeşil bir Prada takım elbise, hayata olan tutkusunu çok iyi anlatıyordu. Giysileri mükemmel ütülenmişti; yıllar alışkanlıklarını değiştirmemişti.

Nilüfer, Tezcan Aykol'un baktığı yere baktığında, evin terasına suyun aktığını gördü. Önceki gece onu hayrete düşüren bu manzara karşısında, hâlâ acı ve şoktan sarsılmış olan ruhunu buruk bir pişmanlık kapladı. Bir önceki gece resepsiyonun yapıldığı salona doğru boynuz gibi çıkıntı yapan cumbalı penceredeydiler, ancak Nilüfer ilk başta farklı bir evde olduğundan emindi. Aşağıdaki oturma odasına ne kadar dikkatlice bakarsa, önceki gecenin görüntüsü zihninde o kadar netleşti.

"Burası sizin eviniz mi?"

"Her zaman dün geceki kadar kalabalık olmuyor."

"Dün bana ne oldu?"

"Herkes sadece senin güzelliğinden bahsediyordu. Gece ilerledikçe, adeta sarhoş bir tanrıça gibi görünüyordun."

Tezcan Aykol purosunun son nefesini çekip söndürdü. Nilüfer onun parfümünün kokusunu aldığı anda, hoş olmayan anılar zihninde canlandı. Bir keresinde, konservatuarda, onu kanatlarının altına almaya ve her ne pahasına olursa olsun yanında olmaya çalışmış, başarılı olunca da onu taciz etmeye kalkışmıştı... O kokuyu her duyduğunda tiksinti duyuyordu. Kibirli tavrı onu sinirlendiriyordu. Uyandığından beri, ruhunu kemiren şüpheleri giderecek bir cevap arıyordu. Tezcan Aykol küstah bakışlarını ona çevirdiğinde, Nilüfer refleks olarak bakışlarını kaçırdı. Sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi hissetti. O ana kadar hissettiği nefret, birdenbire açıklanamaz bir utanç duygusuna dönüştü. Nilüfer sessiz kalırken, eski hocası sessizliği bozdu:

"Buraya neden geldiğini hatırlamıyor musun?"

"İğrenerek de olsa kabul ettiğim bir zorunluluk yüzünden..."

"Şimdi her şeyi kendin anladın!"

Bu cevap Nilüfer'in kadınlık gururunu incitti. Hayır, böyle bitemezdi! Uyandığından beri kabullenemediği gerçeği nihayet anlayan Nilüfer, umutsuzca haykırdı:

"Ya sen! Gerçekten de, ben bayginken... sen, o zavallı, bitkin, dudakları kurumuş, yüzü kırışmış yaşlı adam, şehvet ve delilik nöbetiyle, o an sadece bir et parçası olan bu cansız bedene tecavüz mü ettin?.. Sen tam anlamıyla delisin!"

Sesi titredi ve çatladı, çıkış yolu aramak için etrafına bakındı. Ama bir adım attığı anda, yaşlı adam beklenmedik bir şekilde elini tuttu.

"O sarı saçlar, o gri gözler... Sabah sisinde gizlenmiş o kızarmış yüzdeki dolgun, nemli dudaklar... Sanki bir tabloya bakıyormuş gibi, sabaha kadar hepsini düşündüm. Yıllardır bunu bekliyordum."

Öğretmenin sesi boğuktu. Nilüfer elini kurtarmaya çalışırken, gözleri düşmanlıkla parlıyordu. Sözleri onu çıldırtmış gibiydi.

"Ya sen!" diye bağırды. "Gerçekten bir hayvana mı dönüştün? Gerçekten bu dudakları öptün mü... ağgözlülükle ısırdın mı?"

"Böyle bir tutkunun tek kusuru, kendini açığa vurmasıdır."

Tezcan Aykol'un pençelerinden kurtulan Nilüfer, gözyaşlarını tutamadı. Yaralı ruhuna iyi geleceğini bilseydi, onu acımasızca döver, böylece öfkesini dindirirdi. Ama ona, sanki bir böceğe bakıyormuş gibi, tiksintiyle baktı ve "Sen tam bir zavallısın" dedi. Sesi boğuktu; devam edemedi. Ruhunda biriken onlarca hakareti bu aşağılık adama yağdırabilirdi. Açıklanamayan bir duygu onu engelledi: belki eski öğretmenlik statüsü, belki de yaşına duyduğu saygı. Öfkesini zar zor kontrol eden eski hocası itiraf etti:

"Yaşım ne olursa olsun, seni düşünmeden nefes alamıyorum."

Nilüfer cevap vermeyince, yaşlı adam bahaneler uydurmaya devam etti:

"Bu tutkunun ne kadar süreceği önemli değil. Önemli olan hayatıma girmiş olması."

Duygusuz yüzünde en ufak bir pişmanlık izi yoktu. Nilüfer, onun bu kadar rahat davrandığına inanamıyordu. Tezcan Aykol hafif bir hareketle ayağa kalkıp ona doğru bir adım attığında, Nilüfer geri çekildi. Nefesi kesildi. Tezcan Aykol daha fazla yaklaşmadan sordu:

"Konservatuvar giriş sınavlarına geleceksin – en azından üzerinde anlaştığımız buydu, değil mi?"

Nilüfer ancak şimdi, bu adamın yıllardır tehlikeli, sağlıksız, neredeyse saplantılı bir ilgi beslediğini fark etti. Dünyasının yıkıldığını gördü ve enkaz altında kaldığını hissetti. Bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyordu. O gece başına gelenler... Hayır, hiçbir şey hatırlamıyordu. Ne olursa olsun, bu yaşlı sapığın rüyalarına hükmetmesine izin veremezdi; açtığı kapılardan hiçbirinden içeri girmeyecekti.

"Dün gecedan sonra sınava giremem. Girersem yaşayamam..."

"Hayat diye adlandırdığınız şey unutulması gereken bir şey..."

"Hiçbir şeyi unutmayacağım."

"Dinleyin! Ölümü unutmasaydınız, bu kadar uzun yaşar mıydınız? Cevap verin!"